

Jeg satte meg fore å spore opp en besværlig dualistisk tilstand i sinnet, det at man dras mot noe man ønsker seg og ikke har, og ikke kan slippe det smertefulle man en gang opplevde og ikke ønsker å gjenoppleve.

Dette er en så altfor velkjent form for klamring til hendelser fra fortiden og drømmer om framtiden som gjør at man ikke klarer å være i øyeblikket, i nuet, eller sagt på en annen måte, i en sanseopplevd strøm av frihet og spontanitet.

Hensikten min var å spore opp det psykiske materialet som var årsaken til denne tilstanden, eller denne tilstandens vesen. For et sted i psykens indre, i mytologilandet eller i det underbevisste hadde denne tendensen sitt bosted, og der kunne møtet skje med dets symbolform. Så på denne trommereisen ville jeg søke opp årsaken til denne dualistiske elendigheten, det som er årsaken til så mye strev, tankespinn og avsmak.

Dere vet at trommereiser er en innadvendt og mysteriøs prosess, en reise gjennom symboler, skritt for skritt mot en forståelse av den indre årsaken. Det var en slik reise jeg gikk inn i, med lyden fra en tromme-CD som "mantra".

Jeg gikk ned "i jorda" under en stein på Finnmarksvidda. Det er godt å bruke naturspråket, og ikke tenke på jordelementet som kroppen, for da mister man ofte nødvendig og gavnlig avstand til enselv, for kroppen er ofte i egoets, begjærets og bekymringenes eie.

Der i jordens indre kom jeg nær et svart felt, som jeg sirklet rundt.. "Jeg" i denne sammenhengen er frisjelen, en samling av kreftene i alle sansene. Jeg legger dette ut litt onstendelig, i håp om at det kan gi en smak av de mange dimensjoners samspill.

Etter hvert gikk det opp for min forstand, at dette svarte feltet var en beholder. En beholder kan være både forsvar og kontainer, forsvar for inntrengere, kontainer for det som er innenfor, særlig om det er flytende. Men ånden kan også være sperret inne i en flaske.

Jeg fant en åpning inn i denne beholderen. Det var som en flaskeut. En trapp førte inn i denne. Varsomt og oppmerksomt gikk frisjelen inn i tuten. Der nede var det først ganske mørkt. Etter hvert steg lyset. Noen eller noe var her inne, kunne kjenne det, men så ingenting.

Klamringens vesen, finnes du her?

Etter hvert kom noe til syne nede i flasken. Det var som et eget vesen med en kropp av bevegelig lim. Det klistret tankene til seg. Limet fløt hele tiden frem og tilbake, ville klistre mer og mer til seg.

Dette "vesenet" var alltid utilfreds med tingens tilstand. På ene siden lengtet det etter kjærlighet, uten å kunne ta imot det. Limet misforsto. Det klistret kjærligheten til seg. For kjærlighet er frihet, og limet gjorde slutt på friheten. Derfor satt vesenet tilbake med avsmaken av det det hadde gjort, nemlig å sette en fri kjærlighetsfulg i bur.

På den andre siden var det ikke ferdig til å sette fritt alt som var limt fast og sammen av denne substansen.

Kom frisjelen for nær, så ble også den limt fast. Jeg lot den likevel vandre inn i "guffa", og merket hvordan friheten gradvis ble begrenset, horisonten skrumpet, egoismefaktoren steg...

Derfor trakk jeg frisjelen tilbake. Feig? Eller Klokkt gjort. Skulle jeg hadde mer medfølelse med denne giftdråpen?

Men jeg fikk med meg at det var mye annet der inne i guffa, som også ville ut. Men det slapp ikke ut. Det var som et sammenlimt rekke av minner, årevis i utstrekning, helt tilbake til ...til når...uendelig lenge, ledd for ledd i dette livet, men også i mange liv bakover.

Det som lå der var alt jeg angret på, av det jeg hadde gjort, og ikke kunne glemme og slippe, men måtte slepe rundt på.

Jo lenger bakover i tid dette tankelimet virket, desto større lengsel fremover mot et lengselsland i framtida et sted. Det som blir borte i denne prosessen er øyeblikket nå.

Tiden nå er som en fange i limet sammen med det naturlige, våkne og uanstrengte sinnet, det som hviler i sansenes åpenhet. Akkurat så. Det fri og våkne sinnet hviler og flyter i sansene åpne strøm av inntrykk.

Øyeblikket nå er frihet, og for å finne friheten må tankene befris fra strevet og limet, det limet som gjør at tankene jobber og spinner, søker og leter og sliter ut en enkel sjel.

Trommereisen er bare begynt. Fortsettelsen følger...

ailo gaup